

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. I. K.**, bývajúceho v P.P., zastúpeného JUDr. M. S., advokátom so sídlom v P., proti žalovaným: **1/ M. B.**, bývajúcemu v B., **2/ Ing. E. K.**, bývajúcej v J., Č., **3/ Š. Š.**, bývajúcemu v P. a **4/ M. Š.**, bývajúcej v P., **o vypořádanie podielového spoluvlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 10 C 74/2008, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. septembra 2010 sp. zn. 4 Co 285/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne označeným uznesením potvrdil ako vecne správne uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica z 26. júla 2010 č. k. 10 C 74/2008-185, ktorým súd zamietol návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že návrhu žalobcu, aby súd zakázal žalovanému 1/predať pozemky parc. č. X. v k. ú. P. a parc. č. X. v k. ú. H., nie je možné vyhovieť, pretože z listov vlastníctva č. X. k. ú. H. a č. X. k. ú. P. je zrejmé, že žalovaný 1/ nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností, a teda nemôže s nimi disponovať.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalobca dovolanie. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce konanie je postihnuté vadami v zmysle § 237 písm. d/, f/ a g/ O.s.p., keď rozhodnutie odvolacieho súdu „nekorešponduje so skôr vydaným rozsudkom“ Okresného súdu Považská Bystrica z 9. decembra 2009 č. k. 10 C 74/2008-130, odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a vo veci rozhodovala sudkyňa, ktorá nemala podrobne preštudovaný spis, preto vydala nesprávne rozhodnutie. Vzhľadom

na uvedené dôvody žiadal uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že jej nie sú známe vlastnícke vzťahy opísané v žalobe. Žalovaní 3/ a 4/ žiadali dovolanie žalobcu ako nekonkrétne a neurčité zamietnuť. Žalovaný 1/ sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ako je však výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované vo vyššie citovanom ustanovení ako rozhodnutia, proti ktorým dovolanie nie je prípustné bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania žalobcu je preto v zmysle ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

Ak je súdne konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad a/ nedostatku právomoci súdu, b/ spôsobilosti byť účastníkom konania, c/ riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, d/ o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad e/ absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, f/ odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať, či g/ rozhodovania vylúčeným sudcom, prípadne konania súdom nesprávne obsadeným. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutie o predbežnom opatrení, v ktorej veci je inak dovolanie v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčené. Právne relevantné ale nie je tvrdenie žalobcu, že k vade takejto povahy došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že v konaní takáto vada skutočne nastala.

Dovolateľ existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/, b/ c/, ani e/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť sudy nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkami, či sa v tej istej veci už prv právoplatne nerozhodlo, či sa účastníkovi konania postupom súdu neodňala

možnosť konať pred súdom a či vo veci nerozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. d/, f/ a g/ O.s.p.).

Podľa názoru dovolateľa konanie trpí procesnou vadou spočívajúcou v prekážke veci právoplatne rozhodnutej (§ 237 písm. d/ O.s.p.). Právoplatné rozhodnutie ale tvorí prekážku už raz rozsúdenej veci vtedy, ak v novom konaní ide o to isté, o čo išlo v prechádzajúcom rozhodnutí; musí ísť o totožnosť osôb aj o totožnosť predmetu konania, opierajúci sa o rovnaké skutkové okolnosti. Žalobca túto vadu konania videl v tom, že napádané uznesenie odvolacieho súdu „nekorešponduje so skôr vydaným rozsudkom“ Okresného súdu Považská Bystrica z 9. decembra 2009 č. k. 10 C 74/2008-130. Zrejme uniklo pozornosti dovolateľa, že predmetný prvostupňový rozsudok bol uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 8. júla 2010 sp. zn. 4 Co 47/2010-177 (doručeným žalobcovi 29.7.2010) zrušený a vec bola prvostupňovému súdu vrátená na ďalšie konanie. Predmetom tohto konania je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam opísaným v žalobe z 26. mája 2008 a jej doplnení z 22. decembra 2010 a určenie neplatnosti kúpnych zmlúv, špecifikovaných v návrhu, uzavretých medzi žalovanými. V danom prípade je predmetom dovolacieho prieskumu uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 30. septembra 2010 sp. zn. 4 Co 285/2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica z 26. júla 2010 č. k. 10 C 74/2008-185 o zamietnutí návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žalobca žiadal, aby súd zakázal žalovanému 1/ predat' pozemok špecifikovaný v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade oboch rozhodnutí nie sú naplnené ani znaky totožnosti, preto nemohlo dôjsť k porušeniu ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p.

Žalobca v dovolaní ďalej tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd na prejednanie veci nenariadil pojednávanie.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodol postupom bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. Podľa ustanovenia § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak nejde o prípad, kedy je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo o prípad, kedy súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem, môže odvolací súd o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Keďže v preskúmvanej veci nešlo

o uvedené dôvody nariadenia pojednávania, odvolací súd nemusel na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie. Navyše, podľa ustanovenia § 75 ods. 6 O.s.p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania.

Dovolací súd napokon pri skúmaní prípustnosti dovolania z hľadiska tretej žalobcom namietanej vady, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.), vychádzal z toho, že vylúčenie sudcu príslušného súdu z pojednania a rozhodovania určitej veci môže byť odôvodnené iba jeho pomerom k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Subjektívny pocit účastníka konania o tom, že „sudkyňa nemala spis pred rozhodnutím podrobne preštudovaný, a preto vydala vo veci nesprávne rozhodnutie“, teda jeho tvrdenie o okolnosti, ktorá spočíva v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní, nie je sám osebe dôvodom pre vylúčenie sudcu z rozhodovania a pojednávania veci (§ 14 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že súdy nižších stupňov postupovali v zmysle príslušných zákonných ustanovení a pri pojednávaní veci procesne nepochybili.

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 až 3 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešným účastníkom vzniklo právo na náhradu trov konania proti dovolateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože trovy žalovaných 3/ a 4/, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením ich zástupcu k dovolaniu, nepovažoval vzhľadom na neprípustnosť dovolania za potrebné na účelne bránenie práva a ostatní účastníci si trovy neuplatnili (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. januára 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová